

Tíðindaskriv frá Felagnum
Føroyar — Ísrael:

Bóðu fyri Ísrael

Felagið Føroyar — Ísrael hevði sin fyrsta limafund fyrri í ár á Parnassinum á Hotel Hafnia, sunnudagin — har heindir 60 limir vóru møttir.

Fundurin byrjaði við, at formaðurin í felagnum, Friðtór Debes, segði eitt sindur um Ísrael og um felagið.

Á fundinum talaði Annfinnur Jacobsen m.a. um, hvussu Harrin hevði bjargað Ísrael úr tess trongdum fleiri ferðir. Fundurin var leiddur av Friðtór Debes.

Svenning av Lofti

tosaði um, hvussu hver einstakur limur kann gera sitt til at fæa felagið at virka betur — eitt nú við at skriva til blóðini v.m.

Fundurin vardi uml. 2½ tíma og var tíð eisini sett av til bøn fyri Ísrael — har Agnar Reinert leiddi bønina. Biðið var fyri stóðuni í Ísrael, fyri komandi vali, fíggarstøðuni í landinum, umframt mangt annað.

Annars er næsti limafundur settur til at vera á Sandi sunnudagin 20. mars kl. 15.00 — har øll eru væl-

komín. Filmurin «Ebler af Guld» verður sýndur. Nýggir limir kunnu tekna seg. Fundurin verður í Ungmannafelagshúsinum.

Tey, sum enn ikki hava fingið limagjaldið tilsent, verða biðin um at seta seg í samband við tlf. 18016 aftaná kl. 18.00.

Nýggir limir kunnu tekna seg við at skriva til felagið ella við at nýta áðurnevnda tlf. nr.

Shalom

Tit ringja
sosialurin,
tlf. 11820
— vit skriva

HONDA
lak&rust
garanti

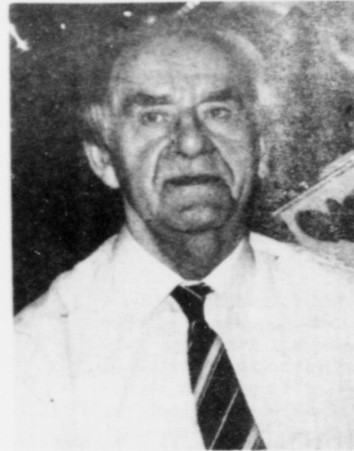
-findes ikke bedre

**til konfirmations-
borðhaldið**
**Serviettar við navni
konfirmantsins á og
annað pynt til borðið.
fæst hjá**

 Pf. Hjalmar Jacobsens
Bóka- og pappírshandil
Tlf. 11584, Tórshavn

Minni um vinmann

Mikudagin 2. mars var telefonsamrøða til min á bústaði minum í Keypmannahavn. Samrøður heiman fái eg ofta, men tað var skjótt, at eg kendi á tónalagnum, at okkurt var afatt og meiri enn tað. Farin var Carter Niclasen, gubbi min og felagi, ein ómissandi partur av teirri verð eg livi í heima í Føroyum hóast landafreðiliga burtstaddur.

Sum viðhvørt, tá eg ivist um rættiliga er glíðið frá dreyri til veruleika, stóðgáði hugurin á sum negldur í leiti eftir ættini. Yngru barnaárini, sum annars hava verið burttrond sum eitt longri «black-out» (minnisloysi) trinu fram aftur í glottum. Ti Carter minnst eg eins langt aftur og eg minnst meg sjálfan.

Einaferð stóðu hús okkara, sum nú eru í miðbýnum, við útjára býarins. Síðani tók við tað barnanna paradís, sum nevndist «traðirnar» og bóru navn eftir eigarum sínum. Ein av hesum aldri til fulnar granskaðu, frælsu heimspørtum var «Carterstøð». Har spældu vit millum annað fótibólt, og eg haldi at minni máttarkensla min av at vera vánaligasti fótibóltsþálinn uppvigðist av barnsliga stoltleikanum yvir at gubbi min var sjálfur Carter, ið hevði myndugleika at visa øllum stjørnunum av vølli, um hann vildi.

Myndugleika og ein feril av hábærsligari tign — í positivari merking — eyðkendi henda mann, sum við árunum gjørdist ein min besti vinmaður og stuðul í viðráki eins væl og mótráki. Hóast 40 álmánakkar lógu okk-

ara millum, so bygdi ungliga sinnalag hansara brýr yvir tær hugsjónarligu gjár, sum ymiskar livsroyndir annars skapa millum ættarlið. Carter hevði skemti-gávur av tí slagnum, sum treystast av andaligum yvirskoti, álvarsemisbarlast og mentanarligari kjølfestu.

Nú eg so seinni sum útiseti í Danmark ella Íslandi havi vitjað heim, hevur onki verið sjálvsagðari fyri fyrstu sporini enn leiðin niðan á Traðarvegin, ti hjá Carteri og Minu kendi eg meg altíð heima. Tað vil so vera, at fyrri útisetan, sum vitjar heim við millumbilum, gerast samfelagsligu og evnisligu broytingarnar eyðsýndari. Ti tær trina fram stökkvist og ikki liðandi sum fyrri tann, ið stóðugt flytur við streyminum. Hesin munur ger seg ikki minni galdandi viðvikjandi fólki, tú kennir, sum tykjast at fjarleggjast meiri frá tær og gerast fremmandari fyri hvørja vitjan.

Millum Carter og meg var hetta ikki so. Ikki broyttist hann eftir kalendaranum, og tað var ikki í sinni, at hann var 77 ára gamal nú hann so knappliga og meningsleyst varð tikin frá sínum kærui.

Sagt var um Carter, at hann hevði avgjörðar samfelagsligar meiningar, sum hann ikki víkðist frá alla ævi sína. Hóast eg — aðrastaðni frá — fekk snevlin av at hesar meiningar mundu liggja nakað fjart frá teim eg sjálfur hevði ognuð mær, nervaði tað aldri samrøður okkara. Ti Carter var ein av teim fáu politiskt áhugaðu,

hvers hugaheimur var hátt hevjaður yvir vanligan hásnagarðspolitikk. Satt at siga gjørdi tað mær sama, hvar vinmaðurin var staddur partapolitiskt; kom tósið inn á slík óki, var tað altíð merkt av virðing fyrri annars mótstriðandi sjónarmiðum. Á stovu-borði Carters lá «Framin» við liðina av «Dagblaðnum» og so sjálfandi øllum møguligum øðrum lesitilfari, ti Carter heit seg væl orienteraðan til tað síðsta, blóð, tíðarrit og bókur av øllum litum og sjónarmiðum las hann við sama eldhuga, ti onki var honum fyri enn einoygt og fanatiskt sáld av fjøltáttaða veruleikanum.

Aldri gjørdist eg stórvægis kunnugur um livsstarv Carters í samfelagnum, ti tað var ikki nakað hann tosaði um við stórum orðum. Arbeisfelagar og havnarmenn annars munnu kenna hann betur frá teirri síðuni, ti aleina við hjáveru síni setti Carter dám á eitthvørt umhvørvi í býarlívinum í Havn.

Fyri meg sjálfan verður tað aldri tað sama at vitja heim aftur nú Carter ikki er meir. Tómligt er eftir hann við Traðarvegin — tó alameist fyrri Minu gummu, sum eg veiti mína størstu samkenslu.

Tit eru menniskju, ið aldri kunnu fulltakast. Og bert ein ørlitil partur av kenslum okkara kunnu gerast galdandi til fulnar klæddar í orð og prentsvertu, men hvat um tað, tær kunnu vera virðismeiri bornar í barmi sum málleys innri minni.

Takk fyrri alt, Carter.
Kári P.